

1972 டிசம்பர் 13]

(5) அரசினர் தனித்தீர்மானம்.

பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு, தமிழ்நாடு பேரவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன்வடிவு குறித்து.

* மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, “பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு, 1972-ம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன்வடிவினால் செய்யக் கருதப்பட்டுள்ளவையும், இந்திய அரசியல் அமைப்பின் 368-வது பிரிவின் (2) பகுதியின் வரம்பு நிபந்தனையின் நோக்கத்தின் கீழ்வருபவையுமான திருத்தங்களை இப்பேரவை இசைவுடன் உறுதிப்படுத்துகிறது.” என்று நான் முன்மொழிகிறேன். நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு (முப்பதாவது திருத்தச்) சட்ட வரைவானது, சொத்துரிமை (சிவில்) வழக்குகளில் தலைமை உயர் நீதிமன்றம் மேல் முறையீட்டு விசாரணை அதிகாரத்தைச் செலுத்துவதற்கு வழக்கிலுள்ள சொத்தின் மதிப்பினை அடிப்படையாகக் கொள்வதை நீக்கும் பொருட்டு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 133 (1) பிரிவைத் திருத்த விழைகிறது. இத்திருத்தச் சட்ட வரைவு, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 368-வது பிரிவைச் சேர்ந்த (2) பகுதியின் வரம்பு நிபந்தனையின்கீழ் மாநிலச் சட்ட மன்றத்தின் இசைவுக்காக அனுப்பப்பட்டுள்ளது.

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 133 (1) பிரிவின் (ஏ) பகுதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ரூ. 20,000 என்ற குறைந்த அளவு வரம்பானது 1950ஆம் ஆண்டில் அரசியலமைப்புச் சட்டம் நிறைவேற்றப்படும் சமயத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டது. ரூபாயின் நாணய மதிப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தின் காரணமாக இந்த வரையறை மிகக் குறைவு என்றும் பெருந்தொகை சம்பந்தப்பட்ட வழக்கிலன்றி ஏனைய வழக்குகள் தலைமை உயர்நீதிமன்றத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படக் கூடாது என்றும் 1969ல் கருதப்பட்டது. இந்த வரையறையை ரூபாய் ஒரு லட்சத்திற்கு உயர்த்த வகைசெய்யும் சட்ட வரைவு 1969-ல் முகவுரைக்கப்பட்டது. இது குறித்து சட்ட ஆணைக்குழு கலந்து ஆலோசிக்கப்பட்டது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் 133 (1) பிரிவைச் சேர்ந்த (சி) பகுதியின்கீழ் உயர்நீதிமன்றம் வழங்கும் தகுதிச் சான்றிதழின் அடிப்படையில்தான் மேல் முறையீடு அனுமதிக்கப்படவேண்டும் என்றும் (ஏ) (பி) பகுதிகள் விடப் படலாம் என்றும் சட்ட ஆணைக்குழு கருத்துத் தெரிவித்தது.

142 பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு தமிழ்நாடு பேரவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு குறித்து

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 டிசம்பர் 13]

எனினும், இச்சட்ட வரைவு 1970 ஆகஸ்டு திங்களில் ராஜ்ய சபையினால் நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன் பின்னர், மக்கள் பேரவை கலைக்கப்பட்டதால் இச்சட்ட வரைவு காலங்கழிந்ததாகி விட்டது. சட்ட ஆணைக்குழு இது குறித்து மீண்டும் கலந்தாலோசிக்கப்பட்டது. வழக்குகள் மதிப்பு குறித்த வரையறை, நீதி வேண்டி தலைமை உயர்நீதிமன்றத்திற்குச் செல்வதில் ஏழைகளுக்கும் செல்வந்தர்களுக்குமிடையே நியாயமற்ற வேறுபாட்டினை உருவாக்குகிறது என்று சட்ட ஆணைக்குழு கருத்துத் தெரிவித்தது. இது குறித்து நடவடிக்கை எடுக்குமன் இது மீண்டும் ஆலோசனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு டாக்டர் பி. பி. கஜேந்திரகட்கர் தலைமையின்கீழ் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட சட்ட ஆணைக்குழுவிற்கு அனுப்பப்பட்டது. ஒரு வழக்கில் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சட்டப் பிரச்சினை பெரிதும் அடங்கியுள்ளது என்று உயர்நீதி மன்றத்தின் கருத்துப்படி அப்பிரச்சினை தலைமை உயர்நீதி மன்றத்தினால் முடிவு செய்யப்பட வேண்டும் என்றும் உயர்நீதி மன்றம் சான்றளிக்கும் வழக்குகளில் மட்டுமே மேல் முறையீடு செய்து கொள்ளும் உரிமை அனுமதிக்கப்படவேண்டும் என்றும் புதிய சட்ட ஆணைக்குழு பரிவுரை செய்துள்ளது. உயர்நீதி மன்றம் முடிவு செய்யும் ஒவ்வொரு வழக்கிலும் தலைமை உயர்நீதி மன்றத்திற்கு மேல் முறையீடு இருக்கக் கூடாது: எத்தகைய வழக்குகளில் மேல் முறையீடு செய்து கொள்ளப்படலாம் என்பதை வரையறுக்க ஓர் எல்லைக்கோடு வகுக்கப்பட வேண்டும். ஆனால், மேல்முறையீட்டில் அடங்கியுள்ள பிரச்சினைகளைக் கவனிக்காமல் சொத்து மதிப்பின் அடிப்படையிலேயே இந்த எல்லைக்கோட்டை வகுப்பதென்பது இயல்புக்கு ஏலாத ஒன்றாகும். மேலும் செல்வம் படைத்தவர்களுக்கும் வறியவர்களுக்குமிடையே பொருந்தா வேற்றுமை ஒன்றை அது உருவாக்குகிறது. இந்நிலையை தவிர்ப்பதே தற்போதைய திருத்தத்தின் நோக்கமாகும். ஒரு வழக்கில் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சட்டப் பிரச்சினை பெருமளவில் அடங்கியுள்ளது என்றால், அவ்வழக்கின் சொத்து மதிப்பு எவ்வளவிலிருப்பினும் அதைக் கருத்திற்கொள்ளாமல், அவ்வழக்கு குறித்து தலைமை உயர்நீதி மன்றத்திற்கு மேல் முறையீடு செய்யலாம் என்று உயர்நீதிமன்றம் சான்றளிக்கலாம். சொத்து மதிப்பு குறித்த வரையறை அறவே எடுத்துவிடப்படுவதால் மேல்முறையீடு செய்து கொள்வதற்குச் சொத்து மதிப்பு முட்டுக்கட்டையாக இராது. சட்டவரைவில் இடைக்கால விதித்துறைகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. செய்யக் கருதியுள்ள திருத்தம் (1) அது செயல்படத் தொடங்குகிற நாளில்

1972 டிசம்பர் 13] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

தலைமை உயர்நீதிமன்றத்திடம் விசாரணையில் உள்ள மேல் முறையீட்டிற்கும் (2) உயர்நீதி மன்றம் பிறப்பித்துள்ள தீர்ப்பாணை அல்லது இறுதி ஆணை குறித்து அரசியலமைப்பில் நிருத்தப்படாது உள்ள இப்பகுதியின்கீழ் சான்றிதழ் ஒன்று முன்னரே பெறப்பட்டிருந்தால் அத்தகைய தீர்ப்பாணைக்கும் அல்லது இறுதி ஆணைக்கும் பொருந்தாது.

தலைவர் அவர்களே, இத் தீர்மானத்தை ஏற்று நிறைவேற்றுமாறு இம்மாமன்றத்தை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. என். கணபதி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டத் திருத்தம் மிக முக்கியமான சமுதாய சீர்திருத்த கொள்கையை நிறைவேற்றுவதாக இருப்பதால் அதை நான் வரவேற்கிறேன். இதற்கு முன்பாக உச்ச நீதிமன்றத்தில், உயர்நீதிமன்றத்தில் அப்பீல் செய்ய வேண்டும் என்றால், சிவில் வழக்குகளில் அப்பீல் செய்ய வேண்டும் என்றால் அந்த வழக்குகளில் சம்பந்தப்பட்ட சொத்தின் மதிப்பு இருபதாயிரம் ரூபாய் என்ற அளவில் இருக்கவேண்டும். சொத்தின் மதிப்பு இருபதாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் இருந்தால் உடனடியாக அந்த வழக்குகளில் உள்ள பிரச்னைகளை எல்லாம் விட்டு விட்டு சொத்தின் மதிப்பு இந்த அளவு இருப்பதாலேயே அதை உச்ச நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யக் கூடிய வசதி இருந்தது. அதனால் ஏற்பட்ட சிக்கல் மிக முக்கியமான சட்டப் பிரச்னை உள்ள வழக்குகளில் சொத்தின் மதிப்பு சில நேரங்களில் குறைவாக இருந்தால் உச்ச நீதிமன்றத்தில் செல்ல முடியாத நிலைமை இருந்தது.

சாதாரணமாக சொத்தின் மதிப்பு இருபதாயிரம் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளில் பெரும் பெரும் பணக்காரர்கள் மட்டுமே ஈடுபட்டு நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். இருபதாயிரத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட சொத்து வழக்குகளை எல்லாம் சாதாரணமாக ஏழைகள் நல்ல நியாயத்தைப் பெற முடியாத நிலைமை இருந்தது. அந்த நிலையைப் போக்க உயர்நீதிமன்றத்தில் உச்ச நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கக் கூடியது என்று சர்டிபிகேட் ஒன்று கொடுத்துவிட்டால் அது உச்ச நீதிமன்றத்தில் கொண்டு செல்ல ஏழை பணக்காரன் என்ற வித்தியாசம் இல்லாமல் சரி சமமாக நீதியும் நியாயமும் கிடைக்கக் கூடிய நிலையில் இந்த அரசியல் சட்ட திருத்தம் இருக்கிறது. எனவே சோஷலிச சமுதாயம் என்று பேசுகிற இந்த நாட்களில் இந்த

144 பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு தமிழ்நாடு
பேரவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசிய
லமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு குறித்து

[திரு. என். கணபதி] [1972 டிசம்பர் 13]

முக்கியமான சமுதாயச் சீர்திருத்தக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கின்ற வகையில் அமைந்திருக்கின்ற இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டத் திருத்தத்திற்காக சம்பந்தப்பட்ட எல்லோருக்கும் நான் பாராட்டைத் தெரிவித்துக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்திற்கு ஆதரவு தெரிவித்து முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

THIRU M. A. LATHEEF: This amendment Bill has been welcomed both in the Rajya Sabha and the Lok Sabha and I associate myself with the sentiments expressed by members of Parliament as well as by Mr. Ganapathy here in this House. This amendment Bill seeks to do away with the criterion under which the appellate jurisdiction of the Supreme Court was sought to be invoked to give an adjudication in monetary cases. As Mr. Ganapathy felt this is indeed a very welcome measure, because in these days of socialism under this it is provided that equal opportunities be given to all sections of the Community.

Justice, equity are the criteria which govern both social and judicial matters and these criteria have now been accepted as norms which should govern the social activities of the modern community. As such, in so far as the Bill seeks to provide equal opportunities to all sections of the community—both poor and rich, whoever it may be, this is a welcome measure.

Now this Amendment seeks to do away with the value criterion visualised in Article 133 (1). This amendment has been brought forward as a result of the report of the Law Commission and even in 1969 the Amendment was proposed in the Parliament and in fact the Amendment Bill was passed by the Rajya Sabha which lapsed on account of the dissolution of the Parliament in 1971. The value criterion fixed in 1950 for the Appellate jurisdiction of the Supreme Court was Rs. 20,000. We know what was the money value in 1950 and what is the money value now when inflationary tendencies have become the order of the day. The difference between the money value in 1950 and 1972 is obviously remarkable and as such the sum of Rs. 20,000 was felt rather too low as to invite the appellate jurisdiction of the Supreme Court. Even as per the 44th Report of the Law Commission, this value criterion provided in Article 133 was sought to be upheld. But this Amendment seeks to do away with the concept of value criterion and now

1972 டிசம்பர் 13] [Thiru M. A. Latheef]

the Supreme Court is made available to all the sections of the community in India and so this is a welcome measure.

In this connection, I would also submit to the consideration of the Hon. Minister for Education who has brought forward this Resolution that it is high time that we must also give some legal aid to the poor litigants. Even though we are having provisions in the Civil Procedure Code wherein poor litigants could file suits called '*informa pauperis*' to recover their monetary claims, many of the litigants who have got valid claims do not go to the court because they happen to be poor and they cannot bear the expenses of litigation. Therefore, it is high time that both the Central and State Government should see that some relief is given to the poor litigants for instituting appropriate monetary claims before the courts and get their claims recovered from the persons who owe them. With these observations I associate myself with the sentiments expressed by the hon. Member, Thiru Ganapathi and the Members of Parliament. This is a welfare measure which will further the concept of social welfare. As this is based on equity, justice and good conscience, this Resolution should be welcomed by all.

*கிரு. கா. வேமவேந்தன் : தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் மன்மொழிந்திருக்கிற இந்த அரசியல் சட்டக் திருத்தம் பற்றிய தீர்மானத்தை நானும் முழு மனதோடு ஆதரிக்க விரும்புகிறேன்.

சமுதாயத்திலே, எல்லோருக்குமே சமமான நீதி வழங்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் இந்த 30-வது திருத்தச் சட்டம் பாராளுமன்றத்திலே நிறைவேற்றி நம்முடைய கருத்துக்காக அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே இருக்கிற சிறப்பான அம்சங்கள் பற்றி எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் சொன்னதுபோல, முன்பெல்லாம் ரூ. 20,000 சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளை, பணம் படைத்தவர்கள், வசதி படைத்தவர்கள் மட்டும் சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குக் கொண்டு போக வேண்டும் என்ற நிலையை மாற்றி, question of law என்று சொல்லக் கூடிய அந்த அம்சம் மட்டும் இருக்குமானால் உயர்நீதிமன்றம் எல்லா வழக்குகளையும் அனுப்ப முடியும் என்ற இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை உரிய நேரத்தில் கொண்டு வந்திருக்கிற பாராளுமன்றத்தை, இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி அனுப்புகிற இந்த நேரத்திலே பாராட்டக் கூடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[திரு. கா. வேழவேந்தன்] [1972 டிசம்பர் 13]

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள்தான் ஓர் முறை குறிப்பிட்டார்கள். சட்டம் ஓர் இருட்டறை, அதில் வக்கீலின் வாதம் ஒரு விளக்கு; அந்த விளக்கு சில பேருக்குத்தான் கிடைக்கிறது என்று பழைய திரைப் படத்திலே எழுதும்பொழுதும், அவருடைய வாதங்களிலும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதைப் போல் சுப்ரீம் கோர்ட் என்ற நீதிமன்றம் சுப்ரீம் ஸ்டேட்டஸ் இருக்கிற சில பேருக்குத்தான் அமைகிறது என்ற நிலையை மாற்றி, இப்பொழுது, மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருக்கிற பிரதிநிதிகள், இந்திய அரசியல் சட்டத்திலே அமைந் திருக்கிற சமுதாய அமைப்பினை ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். ரூ. 20,000 வரையில் பணம் இருக்கிற, சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளை மட்டும்தான் கொண்டு போக வேண்டுமென்ற நிலையை Onix செய்து, அதை நீக்கி, இன்றையதினம் இந்தத் திருத்தத் தீர்மானம் பாராளு மன்றத்திலே கொண்டு வரப்பட்டிருப்பதும், நம்முடைய கருத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருப்பதும், மிகுந்த முறையானது என்பது மட்டுமல்ல, பாராட்டுக்குரியது. 30-வது திருத்தம் இந்த நல்ல நோக்கத்திற்காக வந்திருப்பது; இதுபோல் நூராயிரம் கொண்டு வந்தாலும் அவற்றை வரவேற்கக் காத்திருக்கிறோம் என்று சொல்லி, இந்தத் திருத்தத்தை நாங்களெல்லாம் முழுமனதோடு வரவேற் கிறோம் என்று சொல்லி முடிக்கிறேன்.

திரு. ப. முத்துசாமி: தலைவர் அவர்களே, இந்த அரசியல் அமைப்பு சட்ட திருத்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து, என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூறுகிறேன்.

இந்தத் திருத்தத் தீர்மானத்தை, சோஷலிச கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் எந்த அரசியல் கட்சியும் நிச்சயமாக மனப்பூர்வமாக வரவேற்கும் என்று நான் கருதுகிறேன். இன்றைக்கு, இந்தியா முழுதும் எந்த மாநிலத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், இந்தத் திருத்தத் தீர்மானம் எல்லாக் கட்சிகளாலும் வரவேற்கப்படும் என்று நான் கருதுகிறேன். ஏனென்றால், இதிலே ஏழைக்கும் பணக்காரனுக்கும் இருக்கிற வித்தியாசத்தை, ஏழைகளுக்கும், சாதாரணமாக, சமுதாயத்தின் உச்சக் கட்டத்திலே இருக்கிற பணக்காரர்களுக்கும் இருக்கிற வேறுபாட்டைக் களைகின்ற நல்ல அம்சமாக இது இருக்கிறது என்பதை இந்த நேரத்திலே தெளிவாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்தத் திருத்தத் தீர்மானம் நீண்ட நாட்களுக்கு முன்னாலே வந்திருக்குமானால் இது இன்னும் நல்லபடியாக இருந்திருக்கும் என்பதுதான் இன்றைக்கு இருக்கிற கருத்தே தவிர, இன்றைக்காவது

1972 டிசம்பர் 13]

[திரு. ப. முத்துசாமி]

வந்திருப்பதற்கு நாம் நிச்சயமாக முழுமனதோடு ஆதரிக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். இந்தத் தீர்மானம் வந்திருப்பதன் மூலம் இன்றைக்குச் சாதாரண மக்கள், ஏழை மக்கள், எளிய மக்கள், எந்த அளவிற்குச் சட்டத்தின் வாயிலாக உரிமைகள் பெறுகிறார்களோ, அதே போல், எவ்வளவு வசதிகள் படைத்திருந்தாலும் அவர்களுக்கும் அதே உரிமைகள் தான் என்று வரையறை வகுத்து இருப்பதை நிச்சயமாக நாங்கள் வரவேற்கிறோம்.

அரசாங்கம், பொதுக்காரியங்களுக்காக பல நடவடிக்கைகளை எடுக்கிற நேரத்தில், சொத்துரிமை அதிகமாக இருக்கிற காரணத்தினாலே, பல கட்டங்களில், வசதி படைத்தவர்கள், சுப்பீம் கோர்ட்டுக்கு அவைகளைக் கொண்டுசென்று அதன் மூலமாகப் பொதுக் காரியங்கள் நீண்ட நாட்களுக்குத் தடைப்படுவதற்கு முன்பிருந்த சட்டத்திலே இருந்த நிலை இந்தத் திருத்தத்தின் மூலமாக உடைத்தெறியப்படுகிறது என்பதை நாம் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

இதைக் குறிப்பிடுகின்ற நேரத்தில், இது போன்ற திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்து, நீதி மன்றத்திலே இருக்கிற பலவற்றை இன்றைக்கு நாம் மாற்றி அமைப்பதற்கும் வரையறை கொண்டு வரவேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே குறிப்பிடக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் கோர்ட்டிலே இருக்கிற வழக்குரைஞர்கள் அங்கே கவுன் அணிந்து, மேலே ஒரு கோட்டும் அதற்கு மேலே ஒரு கோட்டு அணிந்து செல்கின்ற அந்தப் பழக்கம் வெள்ளைக்காரன் காலத்திலே இருந்தது. இன்றைக்கு அந்த முறைகளை யெல்லாம் மாற்ற வேண்டுமென்பதைக் குறிப்பிடக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நீதிபதிகளை அட்ரஸ் செய்கிறபொழுது மைலார்ட் என்றும் மற்ற முறைகளிலும் அழைக்கிறார்கள். வெள்ளைக்காரன் காலத்திலே கொண்டு வரப்பட்ட இவற்றையெல்லாம் போக்கக்கூடிய முறையில் அடிமைத்தனத்தைக் காட்டுவதாக அமைந்து இருக்கின்றவற்றை யெல்லாம் மாற்றுவதற்கு முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : மதிப்பிற்குரிய பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த முப்பதாவது அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை ஆமோதிக்கக்கூடிய அளவுக்கு இங்கே மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கக்கூடிய திருத்தத்தை நான்

148 பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு தமிழ்நாடு
பேரவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசிய
லமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு குறித்து

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

[1972 டிசம்பர் 13]

முழுமனதோடு ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

இதிலே, இருபதாயிரம் ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட பிரச்னையாக இருந்தால்தான் சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போகக்கூடிய நிலைமை என்று இருந்ததை மாற்றியமைத்து, அதற்குக் குறைவாக இருந்தாலும்கூட ஒரு பிரச்னையை சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குக் கொண்டுபோக முடியும் என்ற அளவுக்குத் திருத்தம் வந்திருக்கிறது. இதிலே ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை சரியான வகையிலே கவனிக்க வேண்டுமென்று கருதுகிறேன். ஒரு ஏழை, 10 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு—அவர் ஹைகோர்ட்டிற்குச் சென்று அவருக்கு அந்த வழக்கிலே சரியான தீர்ப்புக் கிடைக்கவில்லை என்றால்—அவர் சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்குத்தான் போக வேண்டிய நிலை இருக்கும். அவர் அப்படிச் செய்யவேண்டுமென்றால் தமிழ் நாட்டிலே உள்ள சென்னையிலிருந்து டெல்லிக்குப் போகவேண்டும். அவருடைய வழக்கை வாதாடுவதற்காகத் தமிழ் நாட்டிலே ஒரு பெரிய ஆள் இருந்தால் அவரைப் பிடிக்க வேண்டும், அல்லது சுப்ரீம் கோர்ட்டிலேயே பேசிப்பேசி வாதாடி பழக்கம் இருக்கின்ற வழக்கறிஞரைப் பிடித்துத்தான் அவர் வழக்கு நடத்த வேண்டும். இந்த நிலையில் அவருடைய தொகை 10 ஆயிரமாக இருந்தாலும், அதைப் பெறுவதற்கு சுப்ரீம் கோர்ட்டிலே வாதித்துத் தான் அவர் பெறவேண்டிய நன்மைகளைப் பெற வேண்டுமென்ற நிலையில் ஹைகோர்ட்டிலே தனக்குக் கிடைத்த பாதகமான தீர்ப்பை அவர் சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று அங்கே தனக்குச் சாதகமான தீர்ப்பைப் பெறக்கூடிய நிலைமையில், அவர் அந்த வழக்கறிஞருக்கு எவ்வளவு பீஸ் கொடுக்க வேண்டும், அவர் டெல்லிக்குப் போய்வர எவ்வளவு ரூபாய் செலவாகும் என்பதையெல்லாம் பார்க்க வேண்டும். ஏறக்குறைய மற்ற செலவுகள் அவருக்கு 5 ஆயிரம் பத்தாயிரம் கிட்டத்தட்ட செலவாகும். அதற்குக்கூட அவருக்கு வசதிகள் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கக்கூடிய நிலையை, வழிவகையை ஏற்படுத்த வேண்டும். இந்தத் திருத்தத்திலே நாம் அதைப்பற்றி ஒன்றும் செய்யமுடியாது. நாட்டிலே உள்ள ஒவ்வொரு சட்ட மன்றத்திலும் இதற்கு ஏதாவது செய்யமுடியுமா என்பதைச் சிந்திப்பதற்காக நாம் இதை ஒரு வாய்ப்பாகக் கருத வேண்டும்.

பாராளுமன்றத்திலே இருக்கக் கூடியவர்கள் காதிலேயும் சுப்ரீம் கோர்ட்டிலே இருக்கக்கூடியவர்கள் காதிலேயும் அப்பொழுதுதான் அது எட்டும். இல்லையென்றால் இதைக் கொண்டுவந்தாலும் ஏழை

பரராளுமன்ற அலைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு தமிழ்தர்டு-146
 பேரவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசிய
 லமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு குறித்து

1972 டிசம்பர் 13] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

எளிய மக்கள் பயனடைய முடியாது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். லிட்டிகன்ட்ஸ் பயனடைய வேண்டுமானால் அவர்களுக்கு ப்ரீ லிடிகேஷன் எய்ட் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். இப்பொழுதுகூட அதற்கு வழி இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். காகித அளவில் இருக்கலாமே தவிர அதை நாம் நடைமுறையில் பார்க்க முடியாது. ஏழை எளிய மக்களுக்கு முதற்கட்டமாக சுப்ரீம் கோர்ட் போய் வாதாடுவதற்கு அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் என்ன சலுகை செய்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்ப்பதற்கும் நாம் இதை ஒரு வாய்பாகக் கருதிக்கொள்ள வேண்டும். அதையெல்லாம் இந்தச் சட்டத்திலே போட முடியாது.

நான் யாரைப்பற்றியும் தாரதம்மியமாகச் சொல்லவில்லை, யாரையும் கெட்டிக்காரர், கெட்டிக்காரர் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. இப்பொழுது நம்முடைய உறுப்பினர் திரு. கணபதி இருக்கிறார், அவர் சட்டசபையில் சாமார்த்தியமாக வாதாடுகிறார், அதைப் போலவே லத்திப் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். வழக்கறிஞர்களுக்கு பீஸ் கொடுத்தாக வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் ஒரு தொழில் செய்கிறார்கள். எல்லோரும் ப்ரீயாக செய்ய முடியாது, முழுமையாக ப்ரீயாகச் செய்ய முடியாது. ஓரளவிற்குச் சலுகை காட்ட முடியும். வழக்கறிஞராக இருந்தாலும் டாக்டராக இருந்தாலும், ஒரு 10 சதவீதம் 15 சதவீதம் இலவச உழைப்பைக் கொடுக்கலாம். நான் செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறேன். சட்ட மன்ற உறுப்பினராக வருவதற்கு முன்பிருந்தே திருப்தியாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். எனவே இதற்காக ஆகின்ற செலவில் ஒரு பாதி அளவையாவது அரசாங்கம் கொடுக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பயன் இருக்காது.

The amount in question, even if it is Rs. 5,000 now he can go to Supreme Court.

என்று இருந்தால் போதாது. ஒருவர் சுப்ரீம் கோர்டிற்குப் போக வேண்டுமென்றால் இங்கிருந்து டெல்லிக்குப் போகவேண்டுமென்றால் கூட தேர்ட் கிளாலில் போனாலும்கூட எவ்வளவு ரூபாய் செலவாகும் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். லிடிகேஷனுக்கு ஆகிற செலவில் ஒரு போர்ஷன் அல்லது அந்தத் தொகையை அரசாங்கம் கொடுத்து உதவுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பொதுமக்களை ஏமாற்றக்கூடிய நிலைமைதான் ஏற்படும். இதோ சோஷலிஸ சமுதாயம் கொண்டுவந்துவிட்டோம் என்று சொல்வது எல்லாம் ஏமாற்றமாகத்தான் இருக்கும். உண்மையாக நன்மை செய்ய வேண்டுமென்றால் என்ன செய்திருக்க வேண்டும்.

150 பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு தமிழ்நாடு
பேரவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசிய
லமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு குறித்து

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1972 டிசம்பர் 13]

பாராளுமன்றத்திலேயும் உறுப்பினர்கள் எல்லாம் இதைப்பற்றி
ஓரளவிற்கு எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள், பதிலளித்த அமைச்சர்
அவர்களும் ஓரளவுக்கு ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று
தெரிகிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் ஒரு விஷயத்தை திட்ட
வட்டமாகச் சொல்ல வேண்டும். எவ்வளவு அமவுண்ட் ஆக
இருந்தாலும் சரி, சுப்ரீம் கோர்டிலே வாதாடுவதற்காக ஆகின்ற
லிடிசன்ட்ஸ்க்கு ஆகின்ற செலவை, ப்ரீ சர்வீஸாக ஆகக்கூடிய
முறையில், அரசாங்கமே கொடுக்கக்கூடிய முறையிலே இந்தச் சட்ட
சபையிலேயே நாம் முதலிலே முடிவு செய்தாக வேண்டும். நான்
சொல்வது ஒரு பெரிய இஷ்யூ. இதை இந்தச் சட்டசபையிலே
செய்ய முடியாது. இதையெல்லாம் பாராளுமன்றத்திலே கான்ஸ்
டிட்யூஷனல் அமெண்ட்மெண்ட் கொண்டு வருவதன் மூலம்தான்
செய்யமுடியும். நிர்மாணச் சட்டமாக இருந்தாலும் முதலிலே
அவர்கள் பாராளுமன்றத்திலே விவாதித்து முடிவு செய்ததற்குப்
பிறகுதான் இங்கே வருகிறது. அப்படியில்லாமல் முதன்முதலாக
இங்கே வந்தால் அது இதைவிட நல்ல ஆர்வத்தோடு கொஞ்சம்
காரமாக விவாதங்கள் நடப்பதற்கு வசதியாக இருக்கும். அப்படி
யில்லாமல் எல்லா மாநிலச் சட்ட மன்றங்களிலும் முதன்முதலாக
விவாதித்து முடிவுசெய்துவிட்டு பிறகு அங்கே இதை அடிப்படையாக
வைத்துக்கொண்டு டெல்லியில் இருக்கக்கூடியவர்கள் முடிவு செய்வ
தற்குக் கொஞ்சம் உதவியாக இருக்கும். அப்படியில்லாமல் இதைப்
பாராளுமன்றத்திலே விவாதித்துவிட்டு ராஜ்ய சபாவிலே முடித்து
விட்டு பிறகு கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற
முறையிலே மாநில சட்ட மன்றத்திற்கு வருகிறது.

From top something is executed and then the whole think is
presented as a fait accompli.

இந்த நிலையில் நாங்கள் இங்கே என்ன பேசி என்ன லாபம்? நிர்மாணச்
சட்டத்தை பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றினால் அவற்றில் சில மாத்திரம்
மாநில சட்டசபைகளுக்கு வரவேண்டும் என்று இருக்கிறது.
முதலிலே இங்கே ஏன் வரக்கூடாது? தமிழ்நாட்டு சட்டசபையிலோ
அல்லது வேறு எந்த மாநிலச் சட்டசபையிலோ உள்ள
அங்கத்தினர்களின் அபிப்பிராயத்தைப் பெறுவதற்காகத்தான் இங்கே
வருகிறது. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை
மாத்திரம் பெற்றுவிட்டால் போதும் என்று சொல்லிவிட
முடியாது. ஏனென்றால் 6 எம்.ஏல்.எ.க்கள் இருக்கின்ற ஒரு தொகுதி
பாராளுமன்றத் தொகுதி. ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கு

1972 டிசம்பர் 13] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

இருக்கிற வாய்ப்பைவிட அந்தத் தொகுதியில் உள்ள எம்.எல்.ஏ.க் களுக்கு அதிக வாய்ப்பு இருக்கிறது. மக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறது. அதைவிட கார்ப்பரேஷன் உறுப்பினர் களுக்கு இன்னும் நெருங்கிய தொடர்பு மக்களிடத்திலே இருக்கிறது. ஆனால் நம்மைப் பொறுத்தவரையில் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைப் பொறுத்தவரையில் பொதுமக்களோடு தொடர்பு அதிகமாக இருக்கிறது. ஆகவே, பொதுமக்களின் கருத்தை அறிந்து கொள்வதற்கு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைவிட சட்ட சபை உறுப்பினர்களுக்கு அதிகமான வாய்ப்பிருக்கிறது என்பதால் சட்டசபைக்கு அனுப்பி அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைப் பெறுவ தற்கு ஒரு வாய்ப்பை இந்த நிர்மாணச் சட்டம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறது. முதலில் நம்முடைய அபிப்பிராயத்தை, சட்ட சபை உறுப்பினர்களின் அபிப்பிராயத்தைப் பெற்று அதன் அடிப் படையில் திருத்தம் வரவேண்டுமே தவிர, திருத்தி முடித்துவிட்டு, ஃபுல்ஸ்டாப், கமா எல்லாம் வைத்து விட்டு கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுப்பதற்காக அனுப்புவது என்பது வெறும் கண்துடைப்பிற்காக, சட்டசபையின் அபிப்பிராயத்தை நாங்கள் பெற்றுக்கொண்டோம் என்று சொல்வதற்காக இருக்குமே தவிர வேறல்ல. அப்படி யில்லாமல் முதலிலேயே அபிப்பிராயத்தைப் பெற்றிருந்தால் நல்லது.

உதாரணத்திற்கு நான் ஒரு கருத்தைச் சொன்னேன். அதாவது ஏழை எளியவர்களுக்கு வாதாட ஃபீஸ் கொடுக்க, சலுகை கொடுக்க அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்தைச் சொன்னேன். முதலிலேயே கேட்டிருந்தால் அந்தக் கருத்தை இந்த நிர்மாணச் சட்டத்திலே போட்டிருக்கலாம். இப்பொழுது அந்த வாய்ப்பில்லை. ஏனென்றால் முடிந்து விட்டது, மீண்டும் திருத்து வதற்கு வாய்ப்பில்லை. திருத்த வேண்டியவர்கள் பார்லிமெண்ட். நம்முடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கொண்டு திருத்த வேண்டுமே தவிர, திருத்திவிட்டுக் கேட்டால் அது தலைகீழாக இருக்கிறது. இந்தியாவில் கான்ஸ்டிடியூஷனில் இது பெரிய கோளாறு என்று சொல்லக்கூடிய அளவிலே தலைகீழாக, முரண் பாடாக இருக்கிறது. இதற்கு நிச்சயமாகக் கருத்து வேற்றுமை யிருக்க முடியாது. இந்தப் பேரவையிலுள்ள எல்லா உறுப்பினர் களுக்கும் ஏகமனதான கருத்து இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். Taking the sentiments of the House என்று சொல்லக்கூடிய அளவிலே நம்முடைய கருத்துக்களை மதிப்பிற்குரிய மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் புரிந்துகொண்டு இதையும் பதிலில் சொல்வார்கள்

152 பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு தமிழ்நாடு
 பேரவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசிய
 லமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு குறித்து

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1972 டிசம்பர் 13]

என்று நிச்சயமாக நினைக்கிறேன். எனவே, உங்கள் அபிப்பிராயத்தை அறிவோம் என்று நமக்குக் கொடுத்து, நம்முடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, அதற்குப் பிறகு அவர்களேதான் செய்யட்டும், நாம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. ஆகவே அப்படி அறிந்து செய்ய வேண்டுமே தவிர, செய்துவிட்டு அபிப்பிராயத்தை அறிய வேண்டுமென்பது தலைகீழாக, ஜனநாயகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட செயல் என்று திட்டவட்டமாகக் கூறுவதற்கு நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இன்னொரு முக்கியமான கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இருபதாயிரத்தைப் பொறுத்தவரையில் இங்கு வந்திருக்கிறது. ஹைக்கோர்ட், சுப்ரீம் கோர்ட்டைப் பொறுத்தவரையில் இன்னொரு பிரச்சனை. பல கான்ஸ்டிடியூஷன் அமெண்ட்மெண்ட்ஸ், பல ரீட்கள் இம்மாதிரி particular article-ஐ violate செய்திருக்கிறார்கள் என்று ஏராளமாக ரீட்கள் வருவதைப் பார்க்கிறோம். அப்படி வரும் பொழுது ஹைகோர்ட்டுக்கு வந்த பிறகு சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு வருவதா அல்லது நேரடியாகவே ரீட் சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போக உரிமை இருக்கிறதா என்ற பிரச்சனையைக்கூட கான்ஸ்டிடியூஷன் அமெண்ட்மெண்ட் மூலமோ அல்லது வேறு வழியிலோ அழுத்தத் திருத்தமாக இம்மாதிரி இருந்தால்தான் சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போகலாம் என்ற நிலை இருக்க வேண்டும். செல்வாக்கு அதிகமாக இருந்தால், செல்வம் அதிகமாக இருந்தால், வாதாடக்கூடியவர்கள் இருந்தால் நேரடியாக சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போகக்கூடிய சௌகரியத்தை நாம் பார்க்கிறோம். பல பேருக்கு அப்படிப்பட்ட சௌகரியம் இல்லாமல் ஹைகோர்ட்டுக்குப் போய் தள்ளுபடியான பிறகு வேறுவகையிலே இன்னொரு கட்டமாக சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போகும் காட்சியைப் பார்க்கிறோம். அதற்கு ஏதாவது திட்ட வட்டமான வகையிலே ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும். நிர்மாணச் சட்டத் திருத்தத்தின் மூலம்தான் செய்ய முடியும். அம்மாதிரி செய்தால் இங்கிருப்பவர்கள் எவ்வளவு பணக்காரர்களாக இருந்தாலும் சரி, எவ்வளவு ஏழைகளாக இருந்தாலும் சரி சரியான வகையிலே, சிஸ்டமேட்டிக்கான வகையிலே போகலாம்.

எனவே, இந்த மூன்று விஷயங்களையும் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்து அதற்குத் தங்கள் கருத்துக்களையும் சொல்லி, என்னுடைய கருத்துக்களுக்கு வலிவு ஏற்படக்கூடிய கருத்துக்களைச் சொல்லி அந்தக் கருத்துக்களை மேலேயிருக்கக்கூடியவர்கள் பார்க்கக் கூடிய அளவில் அமைய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு, இந்த

பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு தமிழ்நாடு 153
 போவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசிய
 லமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு குறித்து

1972 டிசம்பர் 13] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

30-வது திருத்தத்தை வரவேற்று, சுதந்திரா கட்சியின் சார்பில் வரவேற்று என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொண்டு விடை பெறுகிறேன்.

THIRU M. A. LATHEEF: In pursuance of the arguments advanced by my learned friend Dr. Hande, I would like to draw the attention of the Hon. Minister that recently some advocates have created a 'Poor Aid Cell'. A separate movement has also been started by some of the Advocates of the High Court. I would submit that Government may appoint either the Advocate-General or Government Pleader or Public Prosecutor to administer the cell. Let the Government themselves create the 'Poor Aid Cell'.

MR. DEPUTY SPEAKER: The hon. Member cannot talk twice. First you gave some explanation and I can take it as personal explanation. You cannot further your argument by making a second speech.

THIRU M. A. LATHEEF: This is only in furtherance of my arguments so that there may be proper submission to the Hon. Minister and so that in his reply he can throw light on those points.

With regard to jurisdiction of High Court as well as Supreme Court and the plea that some influential people go directly to Supreme Court for filing writs, I may say that Article 226 is there for moving a writ in High Court and Article 32 is there for moving writs in Supreme Court. Both have concurrent jurisdiction. Therefore if you want to have the concurrent jurisdiction to be taken out, it could be done only by constitutional amendment. That is my submission. Dr. Hande's point that it could be done by an executive order or administratively is not correct. It could be done only by constitutional amendment. So long as Article 32 and Article 226 are there both the Courts, High Court and Supreme Court have concurrent jurisdiction. That is the point.

(Dr. H. V. Hande rose.)

MR. DEPUTY SPEAKER: I am afraid we are setting a bad precedent. The hon. Member cannot talk twice.

DR. H. V. HANDE: This is only by way of personal explanation, so that there may not be any ambiguity. As far as I am concerned I am aware of Article 226 and Article 32. I had clearly

154 பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு தமிழ்நாடு
பேரவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசிய
லமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு குறித்து

[1972 டிசம்பர் 13]

said that it could be done only by constitutional amendment. **திர்மாணச் சட்டத் திருத்தத்தின் மூலம்தான் செய்ய முடியும் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.** That is what I said in Tamil. I know the feelings of members here, I am glad Mr. M. A. Lathief agrees with me that there should not be distinction between person and person with regard to the facility and facility with which one can approach the Supreme Court. It could be done only by constitutional amendment. The Hon. Minister can reflect in his reply the sentiments expressed in the House by members. In the matter of litigation there should be greater facility for one to go to Supreme Court.

Now you have brought unanimity in the matter of amount. In the same way unanimity should be brought down in the matter of filing of writs also. Now only one with influence could move the Supreme Court directly by writs. I want that distinction to be removed.

MR. DEPUTY SPEAKER: Don't make a second speech. You said that you are going to give some clarification. I think we should not set up precedent of a member making a second speech.

DR. H. V. HANDE: Sir, let us not give an impression to others that we have not discussed this properly. The other point is this. What I said was that there may be some facility, but I am not satisfied with that. It should be like a hospital. If a person went to a Hospital, that patient can get all services, specialist's services and even the poorest patient can get that today in our State. Similarly I want a situation where the poorest litigant would get not only the highest legal advice that he seeks, but that would be available easily. Whichever person he wants for advice should be available to him. That is what I want.

MR. DEPUTY SPEAKER: What about the difficulties of lawyers?

DR. H. V. HANDE: Whatever it is, I would like the clients to have whatever advice he seeks and wants.

திரு. துரை முருகன்: தலைவர் அவர்களே, நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட 30-வது அரசியல் சட்டத் திருத்தம் மாநிலங்களுடைய அங்கீகாரத்திற்காக தற்போது இந்த மாமன்றத்தின்

1972 டிசம்பர் 13]

[திரு. துரைமுருகன்]

முன்னவர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தீர்மானத்தின்மீது நான் சில கருத்துக்களைச் சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

மாதம் ஒருமுறை தமிழகத்தில் ஒரு சினிமாப் படம் வெளியாவதைப் போல் நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு தொடர் கூட்டத்திலும் ஒரு அரசியல் சட்டத் திருத்தம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இதுவரையில் 30 திருத்தங்கள் வந்துவிட்டன.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர். நாடாளுமன்றத்தைப் பற்றி இப்படிக்குறிப்பிடக் கூடாது.

திரு. துரைமுருகன் : திருத்தங்கள் வந்து கொண்டே இருக்கின்றன என்பதற்காகக் குறிப்பிட்டேன். அரசியல் சட்டத்தின் ஒரிஜினலே போய் இனிமேல் திருத்தங்கள் தான் இருக்குமென்று தெரிகிறது.

இது மகத்தான திட்டம். ஏழை எளியவர்கள் எல்லாம் இந்த நாட்டின் உயர்ந்த நீதி மன்றம் வரை போய் நீதியைப் பெற வழிவகை செய்கிறது, சோஷலிசப் பாதையை வகுக்கிறது என்றெல்லாம் பெருமையாகப் பேசுகிறார்கள். “எட்டாத சுவருக்கு எட்டடி சுவர் எழுப்பி உள்ளே ஆடுது காளி, வேடிக்கை பார்க்க வாடி” என்று சொல்லுவது போல் தலைமை நீதிமன்றத்தை டில்லியில் வைத்துவிட்டு கன்னியாகுமரியிலுள்ள குளச்சலில் இருக்கக்கூடிய ஏழை எப்படி டில்லிக்குப் போய் நீதியைப் பெறமுடியும்? எந்த வகையிலே இது ஏழைக்கு உதவுகிற திட்டமாக இருக்கப் போகிறது? ஏழைகளுக்கு உதவுகிற திட்டம் என்று சொல்கிறார்கள். 20, 25 ஆண்டுக் காலமாக இந்த மாதிரி திட்டங்களையெல்லாம் ஏன் கொண்டு வரவில்லை? மத்திய சர்க்கார் எல்லாவற்றிலுமே கொஞ்சம் ட்யூப் லைட்தான். பாங்க் நாஷனலிசேஷனாலும் சரி, ராஜ மானிய ஒழிப்பானாலும் சரி, உடனடியாகச் செய்கிற எண்ணம் அவர்களுக்கு வருவதில்லை.

நாட்டு மக்கள் அவர்களுடைய கொள்கைக்குக் குழி தோண்டுகிறார்கள் என்று தெரிந்த பிறகு ஏழைகளின் மீது முதலைக் கண்ணீர் வடிக்கும் நிலைமையில் சில திட்டங்களை வெளியிடுகிறார்கள். இப்போது கொண்டு வந்திருக்கின்ற திருத்தத்தைப் பார்க்கும்போது இது ஏட்டளவில்தான் ஏழைக்கு உதவுகிற திட்டமாக இருக்கும் என்றுதான் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

சென்னையில் இருக்கும் ஏழை சட்ட நுணுக்கத்தின் அடிப்படையில் சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டுமென்றால் நேராகப் போய்

156 பாராளுமன்ற அலைவகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு தமிழ்நாடு
பேரவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசிய
லமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு குறித்து

[திரு. துரைமுருகன்]

[1972 டிசம்பர் 13]

டில்லியில் இருக்கும் வக்கீல்களைப் பார்த்து விளக்க முடியாது. முதலில் எங்களைப் போன்ற உயர்நீதி மன்ற வக்கீல்களைப் பிடிக்க வேண்டும். இந்த வக்கீல்களுக்கு அங்கு ஒரு காண்ட்ராக்ட் இருக்கும் * * * * *

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. துரைமுருகன் அவர்கள் பேசும்போது * * * என்று சொன்னார்கள். அந்த வாக்கியத்தை சபை நடவடிக்கைக் குறிப்புகளிலிருந்து நீக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். உறுப்பினர் அவர்கள் பேசும்போது இன்னும் சிறிது எச்சரிக்கையாகப் பேசும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. துரைமுருகன் : அடுத்து, நான் சொல்ல விரும்புவது, தலைமை உயர்நீதிமன்றம் டெல்லியில் இருப்பதால் இங்கு தென்னகத்தில் இருந்து சென்று வருவது என்பது கடினமானதாக இருக்கிறது; செலவிற்குரிய ஒன்றாகவும் இருக்கிறது. நாம் எப்படி இங்குள்ள உயர்நீதி மன்றத்திற்கு கன்னியாகுமரி, இராமநாதபுரம் போன்ற இடங்களில் உள்ளவர்கள் அடிக்கடி வந்து போகும் செலவைக் குறைப்பதற்காக மதுரையில் ஒரு பெஞ்ச் வைக்க வேண்டுமென்ற திட்டத்தை வைத்திருக்கிறோமோ அதேபோல் இந்தியத் தலைமை நீதிமன்றத்தின் ஒரு பெஞ்சை தென்னகத்தில் வைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதை சென்னையில் வைத்தாலும் சரி, பங்களூரில் வைத்தாலும் சரி, ஹைதராபாத்தில் வைத்தாலும் சரி, அல்லது திருவனந்தபுரத்தில் வைத்தாலும் சரி, தென்னகத்தில் சுப்ரீம் கோர்ட்டின் ஒரு பெஞ்ச் நடைபெற வேண்டும். அப்போதுதான் இங்கிருந்து செல்லும் வழக்குகளின் செலவு குறையும், இப்படி இங்கிருந்து அங்கு செல்லக்கூடிய ஏழைகளுக்கு ஆகும் செலவைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கத்தோடு எதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கருதுகிறோமோ, அந்த நோக்கம் நிறைவேறும். ஏழைகளுக்கு நல்லதொரு வழிவகை செய்கிற இந்த மசோதாவினை வரவேற்று என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள இந்த 30-வது திருத்த மசோதாவை ஒரு வகையில் ஆதரித்தாலும்கூட —எனக்கு முன்பு பேசிய திரு. துரைமுருகன் அவர்கள் கூறியதுபோல்

*** மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத்தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பட்டது.

1972 டிசம்பர் 13]

[திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்]

ப்ராபர்ட்டி வால்யூவை வைத்துப் போவது என்றிருந்ததை மாற்றி
 யமைத்து ஏழைகளும் சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குச் செல்வதற்கு வாய்ப்பு
 ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருப்பதுபற்றி இரண்டுவிதமான அபிப்பிராயம்
 இருக்க முடியாது. பாராளுமன்றத்தில் சட்ட அமைச்சர் அவர்கள்
 கூறியிருக்கிறார்கள். திரு. துரைமுருகன் அவர்களும் கூறியிருக்
 கிறார்கள். உதாரணமாக கன்னியாகுமரியில் இருப்பவர்களுக்கு லீகல்
 எய்ட் கொடுக்க வேண்டுமென்றால் எப்படிக் கொடுப்பது? மத்திய
 சட்ட அமைச்சர் அவர்களே கூறியிருக்கிறார்கள். டிஸ்ட்ரிக்ட்
 லெவலில் மட்டுமல்ல, தாலுகா லெவலில் இருக்கக்கூடிய மக்களுக்கும்
 ஹெல்ப்லெஸ் புவர்-க்கு லீகல் எய்ட் கொடுக்க வேண்டுமென்று
 கூறியிருக்கிறார்கள். எவை சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டும்,
 போக முடியும் என்பதுபற்றி யெல்லாம் ஏழைகளுக்கு ப்ரீ லீகல் எய்ட்
 கொடுக்க வேண்டியது அத்தியாவசியமாகும். நாம் எடுத்துக் கூறக்
 கூடிய ஒரு வாய்ப்பு மட்டுமல்ல.

It strengthens the argument of the Law Minister who has
 stated "I never claim, possibly cannot claim, that the present
 amendment is the be all and end all ஆகவே, எல்லோரும் சொல்லி
 யிருக்கக்கூடிய ஒன்று it has become a fait accompli, நமக்கு
 ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை Opinion of the State could have
 been obtained என்று கூறுகிற அளவில் அந்தத் திருத்தத்தைப் பாஸ்
 செய்த பிறகு அது இங்கு வந்திருக்கிறது. டாக்டர் ஹாண்டே
 அவர்கள் கூறியதைப் போல் நமது மாநிலத்தின் ஒப்பினியனைக்
 கேட்டிருக்கலாம். "இப்படி பில் வருகிறது, உங்கள் சட்டசபையில்
 வைத்து உங்கள் சட்டசபை உறுப்பினர்களின் அபிப்பிராயங்களைக்
 கேட்டுச் சொல்லுங்கள்" என்று முதலில் கேட்டிருக்கலாம் தமிழ்
 நாடு அரசிடம். அப்படி கேட்காவிட்டாலும்கூட, இன்றும்
 ஒன்றும் மூழ்கிவிடவில்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத்தலைவர் : கான்ஸ்டிடியூஷனல்
 ப்ரொவிஷன் அப்படி. பார்லிமென்டில் பாஸ் செய்த பிறகுதான்
 நமக்கு வரும்.

திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : இப்போதும் ஒன்றும் மூழ்கிவிட
 வில்லை. நமக்கு நம் கருத்துக்களை எடுத்துக்கூற வாய்ப்பிருக்கிறது.
 It shall come into force on such date as the Central Government
 may by notification appoint in the Official Gazette. என்றிருக்
 கிறது. அதற்குச் சமயம் இருக்கிறது. நமது சட்டசபையில்

158 பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு தமிழ்நாடு
பேரவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசிய
லமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு குறித்து

[திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்]

[1972 டிசம்பர் 13]

உள்ள உறுப்பினர்களின் அபிப்பிராயங்கள் இவ்வாறு இருக்கின்றன என்று கூறவேண்டும். சுப்ரீம் கோர்ட் பெஞ்ச் ஒன்றை இங்கு ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். அப்படியில்லா விட்டாலும் “ப்ரீ லீகல் எய்ட்” கொடுக்க வேண்டியது அத்தியாவசியம். அதை வற்புறுத்தி எடுத்துக்கூற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

THIRU K. KANDASAMY: Mr. Deputy Speaker, Sir I as a member belonging to a party which believes essentially in socialism, I am bound to support, not only support but I express my gratitude and congratulations to those who were responsible to introduce the Bill and pass it in both the Houses of Parliament.

Here, Sir, it is a measure, very boldly brought forward, to establish socialism that has been brought forward by Thirumathi Indra Gandhi and now it has been brought before this House to be discussed and accepted by way of ratification. As hon. Members have already stated, it is definitely a measure which eradicates the distinction and discrimination shown based on economic status. Formerly, properties pertaining to disputes the value of which was above Rs. 20,000, when brought before High Court and if certified to by the High Court concerned alone will be sent to the Supreme Court. That meant only those who were well-off or the properties which were the subject-matter of a dispute in a particular court were of a particular value alone can be taken to the Supreme Court, for further redressal of the grievances seeking natural justice.

But according to the present amendment, it seeks to delete sub-clauses (a) and (b) under Clause 1 of Article 133 of the Constitution of India, which gives equal opportunity to each and every member of the Indian Nation, to go on appeal to the Supreme Court, seeking redressal of grievances in their case. Therefore, it is definitely a bold venture of the Central Government and that is being discussed in this House. Still, I feel it is a belated action of the Centre. During the time of Shri Jawaharlal Nehru he repeatedly declared and pronounced in all platforms and wrote in all papers that the Government of India was wedded to socialism and it will take all possible steps to establish equality before law removing economic disparities in India. It remained more or less a pronouncement

1972 டிசம்பர் 13]

[Thiru K. Kandasamy]

alone and it was not translated in to action. Now it is done under the leadership of Srimathi Indra Gandhi, though belated. It is not sufficient to stop with this. This is only one of the bold measures to eradicate inequalities. Still, there are fundamental and essential changes which have to be brought forward to give real protection to the helpless and downtrodden people.

Now, coming to this amendment, I appreciate those who were responsible for the introduction of this measure.

Coming to the views expressed by Dr. Hande, I am very glad to note that powerful as the influence of this House is and tremendous as the influence of this House is, it has been capable of changing the views of Dr. Hande. For, it was only some months ago that he opposed very vehemently the Bill which sought to nationalise the Bus Transport in our State and which was introduced by Dr. Kalaignar Karunanidhi.

But to-day I am glad and I appreciate his spirit of socialism. He has also openly told the Honourable House that though the Amendment gives equal opportunities to the poor and the rich, the poor cannot afford to engage legal practitioners to argue their case effectively in the Supreme Court and therefore he wanted that the lawyer community must extend their help free of cost, that is free service. I do not know how many lawyers extend free service, but on my part I extend all possible help to the poor clients.

But I want to know from Dr. Hande whether he extends free medical aid to the poor sickly patients. Leaving that apart, I welcome his sense of expression of sympathy to the poor and his request to the lawyers to extend free help to them. So, taking the view of the Members, the Government may set up an ad hoc body or a panel of lawyers to help the poor clients in civil cases taken up in the Supreme Court also.

Then, the hon. Member, Dr. Hande told the Honourable House the other day that he was not only the President of the Tamil Nadu Swatantra Party but also the Secretary of the All India Swatantra Party and I want to know whether he will use his good offices to persuade the Swatantra Party of Tamil Nadu to pass a unanimous resolution in favour of the Socialist policy of the present Government. If he does so, I on my behalf and on

160 பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு தமிழ்நாடு
 பேரவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசிய
 லமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு குறித்து

[Thiru K. Kandasamy] [1972 டிசம்பர் 13]

behalf of the Forward Block, would appreciate and welcome his venture.

Then he made the observation that the Bill having been passed in both the Houses of the Parliament, it was sent for ratification in this House by way of courtesy and not to give effect to the views expressed in this House. I do feel and I do hope that before a Bill is introduced in both the Houses of Parliament, it would be much better and useful to the Parliament also if it is brought forward in the first instance in all the Legislative Assemblies so that the view of the Members and Ministers of the respective Legislature could be ascertained.

Then, as regards the suggestion of Thiru Durai Murugan that there should be a Bench of the Supreme Court either in Madras or in Bangalore or in any part of the Southern States, I do feel that this suggestion should be sent to the Central Government for consideration. This will help the poor persons who may not afford to go to Delhi and spend money to engage lawyers in the Supreme Court, to attend the court and also engage the lawyers here. Not only the poor litigants but also the lawyers will appreciate if a Bench of the Supreme Court sits in any part of the Southern States.

With these observations, I congratulate the Hon. Minister who has brought forward this Resolution and the Forward Block wholeheartedly supports it. Thank you, Sir.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டு, இந்தச் சட்டமன்றத்தின் ஒப்புதலுக்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்டுள்ள அரசியல் அமைப்புச் (30-வது திருத்த) சட்டத்தின் வரைவுக்கு ஆதரவு தெரிவித்து இப்பேரவையின் உறுப்பினர்கள் அவர்களுடைய கருத்துக்களைச் சீரிய முறையில் வழங்கியிருப்பதற்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்தச் சட்டத்தை எதிர்க் கட்சி வரிசையில் இருக்கிற டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் கூட வரவேற்று இருப்பது உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒன்றாகும். "Opposition parties used to oppose" எதிர்க்கட்சி என்று இருப்பது எதிர்ப்பதற்காக என்று இல்லாமல் எதையெதை ஆதரிக்க வேண்டுமோ அதை அதை ஆதரிப்போம் என்ற முறையில் ஆதரவு தெரிவிக்கும் வகையில் எதிர்க் கட்சியைச் சார்ந்த

1972 டிசம்பர் 13] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

உறுப்பினர்களும் இந்தத் திருத்தச் சட்டத்திற்கு ஆதரவு தெரிவிக்கும் வகையில் கருத்துக்களை வழங்கியிருப்பது மிக, மிகப் பாராட்டுதற்குரிய ஒன்றாகும்.

பாராளுமன்றத்தில் இந்தத் திருத்தச் சட்டமானது வந்தபோது எல்லாக் கட்சியினரும் தங்களுடைய பேராதரவினை பாராளுமன்றத்தில் வழங்கியிருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்டத்தின் உட்கருத்தை மன்ற உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் மிகத் தெளிவான வகையில் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ரூ. 20,000-க்கு மேற்பட்ட மதிப்புள்ள வழக்குகள் தான் தலைமை நீதிமன்றத்திற்குச் செல்லலாம் என்று இருந்தது. ரூ. 20,000-க்கு உட்பட்ட வழக்குகள் உயர் நீதிமன்றத்தோடு நின்று விடவேண்டுமென்று இருந்தது. ஏற்கனவே இருந்த முறைகளுக்கும் 1969-ஆம் ஆண்டில் ஒரு முடிவு செய்தார்கள். அதாவது, 1950-ஆம் ஆண்டில் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் நிறைவேற்றப்படும் சமயத்தில் ரூ. 20,000 என்று உச்சவரம்பு கட்டப்பட்டது. 20 ஆண்டுகள் ஆன பிறகு எங்கும் விலைவாசி ஏறிவிட்டதன் காரணமாக அதை மாற்றி ரூ. 1 லட்சத்திற்கு உயர்த்த வகை செய்யும் சட்டவரைவு ஒன்றை 1969-ஆம் ஆண்டில் முகவுரைத்தார்கள். அது ராஜ்ய சபையில் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால் திருத்தம் நிறைவேறுவதற்கு முன்னால் லோக் சபை கலைக்கப்பட்டு விட்டது. ஆகவே, சட்ட வரைவும் காலங்கழிந்ததாகிவிட்டது.

பிறகு அதை சட்ட நிபுணர் குழு ஒன்று ஆராய்ந்தது. பொருள்களின் அடிப்படையை வைத்து தலைமை நீதிமன்றத்திற்குச் செல்லலாம் என்பது பொருந்தாது. சமதர்மக் கொள்கைக்கு பொருந்திவராது என்ற கருத்தின் அடிப்படையில், இந்தக் கருத்தை ஆராய் தனிக் குழு அமைக்கப்பட்டது. முன்னால் தலைமை உயர் நீதிபதி கஜேந்திரகட்கர் அவர்கள் தலைமையின் கீழ் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட சட்ட ஆணைக்குழுவின்கு இது அனுப்பப்பட்டது. அவர்கள் ஆராய்ந்து என்ன சொன்னார்கள் என்றால், ரூபாயின் மதிப்பீட்டை வைத்து தலைமை நீதிமன்றம் செல்லலாம், 1 லட்ச ரூபாய்க்கு மேல் வரும் வழக்குகள்தான் தலைமை நீதிமன்றத்திற்குச் செல்லலாம் என்று சொல்லுவது பொருந்தி வராது, ஒரு வழக்கில் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சட்டப் பிரச்சனை பெரிது அடங்கியுள்ளது என்றும், உயர்நீதிமன்றத்தின் கருத்துப்படி அப்பிரச்சனை தலைமை உயர்நீதிமன்றத்தினால் முடிவு செய்யப்பட வேண்டுமென்றும் உயர்நீதிமன்றம் சான்றளிக்கும் வழக்குகளில் மட்டுமே மேல் முறையீடு செய்து கொள்ளும் உரிமை

162 பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு தமிழ்நாடு
பேரவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசிய
லமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு குறித்து

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 டிசம்பர் 13]

அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்றும், புதிய சட்ட ஆணைக்குழு பரி
வுரை செய்துள்ளது.

உயர்நீதி மன்றம் முடிவு செய்யும் ஒவ்வொரு வழக்கிலும் தலைமை
உயர்நீதி மன்றத்திற்கு மேல் முறையீடு இருக்கக்கூடாது, எத்தகைய
வழக்குகளில் மேல் முறையீடு செய்து கொள்ளப்பட்டலாம் என்பதை
வரையறுக்க ஓர் எல்லைக்கோடு வகுக்கப்பட வேண்டும்; அனால் மேல்
முறையீட்டில் அடங்கியுள்ள பிரச்சினைகளைக் கவனிக்காமல் சொத்து
மதிப்பின் அடிப்படையிலேயே இந்த எல்லைக் கோட்டை வகுப்ப
தென்பது இயல்புக்கு ஏலாத ஒன்றாகும். ஒரு வழக்கில் பொது
முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சட்டப் பிரச்சனை பெருமளவில் அடங்கி
யுள்ளது என்றால், அவ்வழக்கில் சொத்து மதிப்பு எவ்வளவு இருப்
பினும் அதைக் கருத்திற்கொள்ளாமல், அவ்வழக்கு குறித்து தலைமை
உயர்நீதிமன்றத்திற்கு மேல் முறையீடு செய்யலாம் என்று உயர்நீதி
மன்றம் சான்றளிக்கலாம். இந்தக் கருத்தை ஒட்டித்தான் இந்த
30-வது திருத்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. இப்படிச்
சொல்லப்பட்டதால் எல்லா வழக்குகளுமே தலைமை உயர்நீதி மன்றத்
திற்குச் சென்றுவிட முடியுமா? 5,000 ரூபாய், 10,000 ரூபாய், 10
லட்ச ரூபாய், 20 லட்ச ரூபாய் வழக்குகள்—போய்விட முடியும்
என்று சொல்ல முடியாது. இப்போது என்ன சொல்கிறார்கள்
என்றால் ...

‘An appeal shall lie to the Supreme Court from any judgment,
decree or final order in a civil proceeding of the High Court in the
territory of India if the High Court certifies—

(a) that the case involves a substantial question of law of
general importance; and

(b) that in the opinion of the High Court the said question
needs to be decided by the Supreme Court. என்று சொல்லி

யிருக்கிறார்கள்.

எந்த வழக்குகள் செல்லலாம் என்று சொன்னால் உயர்நீதி மன்றம்
அனுமதி அளிக்கின்ற வழக்குகள் மட்டும் தான் செல்லலாம். அது
ரூ: 5,000 வழக்காக இருந்தாலும் சரி, 5 லட்ச ரூபாய் வழக்காக
இருந்தாலும் சரி, 5 கோடி ரூபாய் வழக்காக இருந்தாலும் சரி, அது
எப்படி இருக்க வேண்டும் என்றால், அதிலே பொதுத்தன்மை வாய்ந்த
சட்டப் பிரச்சனை இருக்கிறது, அந்த சட்டப் பிரச்சனையின் பேரில்
தலைமை நீதி மன்றம் தான் தீர்ப்பு அளிக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்
கிறது என்று உயர் நீதிமன்றம் சான்றிதழ் அளிக்க வேண்டும்.

1972 டிசம்பர் 13] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

அப்படிப்பட்ட வழக்குகளைத் தான் அனுப்பி வைக்கலாம். அல்லது தலைமை நீதி மன்றம் இதைப்பற்றி தீர்ப்பு அளிப்பது தான் முறையாக இருக்கும், பொருத்தமாக இருக்கும் என்று உயர்நீதி மன்றம் கருதுகின்ற அப்படிப்பட்ட வழக்குகள்தான் தலைமை நீதி மன்றத்திற்கு அனுப்பப்படலாம். சில வழக்குகள் 5 லட்சம் ரூபாய் வழக்குகளாகக் கூட இருக்கலாம். உயர்நீதி மன்றம் அதைத் தலைமை நீதி மன்றத்திற்கு அனுப்புத் தேவையில்லை, சட்டப் பிரச்சனை இதில் இல்லை என்று கருதுமேயானால், அப்படிப்பட்ட 5 லட்ச ரூபாய் வழக்குகள் கூட உயர்நீதி மன்றத்தோடு நிறுத்தப்பட்டு விடும்.

ஆகவே, உயர்நீதி மன்றம் சான்றிதழ் தருகின்ற அப்படிப்பட்ட வழக்குகள்தான் தலைமை நீதிமன்றத்திற்குச் செல்ல முடியும். மற்ற வழக்குகள் தலைமை நீதிமன்றத்திற்குச் செல்ல முடியாது என்ற பொதுப்படையான நிதியினுடைய அடிப்படையில்தான் இந்தத் திருத்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இது பாராளுமன்ற இரு அவைகளிலும் பெரும்பான்மையான ஆதரவோடு நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வகையிலேதான் இதற்கு இங்கே எல்லோரும் இந்தத் திருத்தச் சட்டத்திற்கு முழு ஆதரவு தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

எல்லாவித ஏழைகளும் வழக்காடப் போகிறார்கள் என்ற நிலை இதன் மூலம் ஏற்பட்டு விடாது. ஏழைகளாக இருப்பவர்கள் உயர் நீதிமன்றத்தில் தங்களால் வழக்குகளை எடுத்து நடத்த முடியவில்லை என்று விண்ணப்பித்தால், அவர்களுக்கு உயர்நீதி மன்றம் வழக்கறிஞர்கள் ஏற்படுத்தித் தந்து, அவர்கள் கிரிமினல், சிவில் வழக்குகளை நடத்துவதற்கு வாய்ப்பு வசதிகள் இருக்கின்றன. சுப்ரீம் கோர்ட்டைப் பொறுத்த வரையில், கிரிமினல் வழக்குகளாக இருந்தால், தாங்கள் மிக ஏழை, தங்களுடைய கொலை வழக்குகள், மற்ற வழக்குகள் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் வந்துவிட்டால் தங்களால் வாதாட முடியாது என்று கேட்டுக்கொண்டார்களேயானால், அப்படிப்பட்ட ஏழைகளுக்கு வழக்கறிஞர்களை வைத்துக் கொடுக்க இப்பொழுதும் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் கிரிமினல் வழக்குகளைப் பொறுத்த வரையில் வாய்ப்பு இருக்கிறது. சிவில் வழக்குகளைப் பொறுத்த வரையில் அப்படிப்பட்ட வாய்ப்பு இல்லை. அப்படிப்பட்ட வாய்ப்பினை ஏற்படுத்த வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதைப்பற்றி ஆராய்ந்து முடிவெடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு தலைமை நீதி மன்றத்தினிடம்தான் இருக்கிறது. அங்கே செல்லத் தக்க அளவுக்கு சீழ்க் கோர்ட்டுகளைத் தாண்டி, உயர்நீதி மன்றத்தையும் தாண்டி, தலைமை நீதிமன்றத்திற்குச் செல்கின்ற அத்தகைய வாய்ப்பு வசதிகள் அல்லது பிடிவாதமாக

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 டிசம்பர் 13]

மற்றவர்கள் கொண்டு செல்கின்ற நிலை குறைவாக இருக்கிற காரணத்தினால், சிவில் வழக்குகளைப் பொறுத்த வரையில் தலைமை நீதிமன்றத்தில் அப்படிப்பட்ட வாய்ப்பு, வசதிகள் ஏற்படுத்தப்படவில்லை என்று கருதுகிறேன்.

எப்படியானாலும் இந்தச் சட்டமன்றத்தில் நாம் அதைப்பற்றி கருத்து தெரிவித்து, அதை ஏற்றுக்கொள்கிற நிலைமை ஏற்படவில்லை. 30-வது அரசியல் திருத்த சட்டத்தை ஆதரிக்கிறோமா, இல்லையா என்பதுதான் சட்டமன்றத்தில் இன்றைக்கு இருக்கிற கேள்வியாக அமைந்திருக்கிறது. தலைமை நீதிமன்றம் தான் இறுதியாக இதைப் பற்றி ஆலோசித்து முடிவு எடுக்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது.

மற்றொன்றும் இங்கே எடுத்துக் கூறப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் அங்கிருந்து இங்கே வருவதைவிட இந்தச் சட்டமன்றமும், மற்ற சட்டமன்றங்களும் தங்கள், தங்கள் கருத்துக்களை தெரிவித்த பிறகு பாராளுமன்றத்தில் இதை நிறைவேற்றுவது முறையாக இருக்கும் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 368-வது விதியின் கீழ் இந்தத் திருத்த சட்டம் அங்கே பாராளுமன்றத்திலே நிறைவேற்றப்பட்டு, இந்தச் சட்டமன்றத்தின் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விதியின் கீழ்

“ Provided that if such amendment seeks to make any change in—

(a) article 54, article 55, article 73, article 162 or article 241, or

(b) Chapter IV of Part V, Chapter V of Part VI or Chapter I of Part XI, or

(c) any of the Lists in the Seventh Schedule, or

(d) the representation of States in Parliament, or

(e) the provisions of this article,

the amendment shall also require to be ratified by the Legislatures of not less than one-half of the States by resolutions to that effect passed by those Legislatures before the Bill making provision for such amendment is presented to the President for assent.”

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு விதி இருக்கிற காரணத்தினால், அவர்கள் இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்ற மாநில சட்ட மன்றங்களுக்கு அனுப்பி வைக்கிறார்கள், மொத்தம்

பேரவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசிய

லமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு குறித்து

1972 டிசம்பர் 13] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

இருக்கிற மாநில சட்டமன்றங்களில் பாதி சட்டமன்றங்களுக்கு மேல் இதற்கு ஆதரவு தந்தால்தான் இந்தத் திருத்த சட்டத்தைப் பாராளுமன்றம் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர முடியும். பாதிக்கு மேல் உள்ள சட்டமன்றங்கள் இதற்கு ஆதரவு இல்லை என்று தீர்மானித்தால் இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை பாராளுமன்றம் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வர முடியாது. மறுபடியும் அப்படி ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டும். ஆனால், டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் கூறிய கருத்து வரவேற்கத்தக்க ஒன்றாகத்தான் இருக்கிறது. இம்மாதிரி திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து அரசியல் நிர்ணய சட்டத்தை மாற்ற வேண்டுமானால் அந்தப் பொறுப்பு இப்பொழுது பாராளுமன்றத்திற்குத்தான் இருக்கிறது. அப்படி ஒரு திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து, ஷரத்துக்களை நிறைவேற்றியதற்குப் பிறகு, அதை ஏற்றுக்கொள்வதா, இல்லையா என்று தீர்மானிக்கின்ற வாய்ப்புதான் இப்பொழுது சட்டமன்றங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டில் ஒன்று, இதை ஏற்றுக்கொள்வதென்றோ, இல்லையா என்று சொல்லக்கூடிய வாய்ப்பு தான் இப்பொழுது இந்தச் சட்டமன்றத்திற்குத் தரப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குத் தான் இங்கே உறுப்பினர்கள் எடுத்துச் சொன்ன கருத்துக்களும், விளக்கங்களும் பயன்படுமே தவிர, இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை இந்த மன்றம் ஏற்றுக்கொள்கிறதா, இல்லையா என்று தெரிவிக்கின்ற வாய்ப்பு தான் இப்பொழுது நமக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களும், மற்றவர்களும் எடுத்துச் சொன்னது போல், முதலில் பாராளுமன்றம் சட்டத்தை இயற்றி, பாதி சட்டமன்றங்களுக்கு மேல் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறதா, இல்லையா என்று கருத்தறிய அனுப்பப்படுவதற்குப் பதிலாக, சட்டமன்றங்களின் கருத்துக்களை முதலில் பெற்று, அதற்குப் பிறகு சட்டத்தை உருவாக்குகின்ற பொறுப்பை பாராளுமன்றம் ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற கருத்து வரவேற்கத் தக்க ஒன்றாகும். மாநில சட்டமன்றங்கள் அப்படிப்பட்ட திருத்த சட்டங்களில் தங்களுடைய கருத்துக்களை முதலில் அளித்த பிறகு பாராளுமன்றம் முடிவெடுக்கக் கூடிய நிலைமையை ஏற்படுத்துவது வரவேற்கக்கூடியது என்றாலும், அந்தக் கருத்தை பாராளுமன்றம்தான் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். மத்திய அரசு அந்தக் கருத்தை ஏற்று, அதற்கான அரசியல் அமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தை பாராளுமன்றத்தில் கொண்டு வரவேண்டும். பார்லிமெண்டில் இருக்கின்ற உறுப்பினர்கள் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை இந்த வகையில் திருத்துவதற்கு

166 பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு தமிழ்நாடு பேரவையின் இசைவுக்கு வந்துள்ள 1972-ம் ஆண்டு அரசியல் மைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன்வடிவு குறித்து

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 டிசம்பர் 13]

திருத்தச் சட்டம் ஒன்று கொண்டு வருவதற்கு அங்கே போய் வழிவகைகள் செய்ய வேண்டும். அதுவும் இந்தச் சட்டமன்ற அதிகார வரம்பிற்குள் இதைத் திருத்துவதற்கு அல்லது தீர்மானம் கொடுப்பதற்கு வழிவகை ஏற்படவில்லை. இந்தக் கருத்து வரவேற்கத்தக்க கருத்து. பார்லிமெண்டில் இருக்கிற எல்லாக் கட்சிகளைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களும் அங்கே கொண்டு போய் இதற்கான வழிவகைகளைச் செய்வதற்கு, முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதற்கு, இங்கே எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்கள் பயன்படும். இந்த மன்றத்தைப் பொறுத்தவரையில் இப்பொழுது இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ளலாமா, இல்லையா என்பது தான் கேள்வி.

இந்த 30-வது அரசியல் அமைப்பு திருத்தச் சட்டத்திற்கு எல்லோரும் ஏகமனதாக ஆதரவு தந்து, இந்த சட்டமன்றம் இதற்கு ஆதரவாக இருக்கிறது என்ற கருத்து ஒரு முற்போக்கான கருத்து. அந்தக் கருத்து வரவேற்க வேண்டிய கருத்து. அதன் மூலம் இந்த மாமன்றம் இந்தத் தீர்மானத்தை ஏகமனதாக நிறைவேற்றி வைப்பது மிக பொருத்தமானது. இதன் மூலம் முற்போக்கான இப்படிப்பட்ட கருத்தை நாம் வரவேற்கிறோம் என்று இந்தியாவுக்கே எடுத்துக் காட்டுகிறோம். இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு ஆதரவைத் தெரிவித்த எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்து, இதை ஏகமனதாக நிறைவேற்றித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : இப்பேரவையின் முன்னுள்ள கேள்வி:

“பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு, 1972-ம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பு (30-வது திருத்த) சட்ட முன்வடிவினால் செய்யக் கருதப்பட்டுள்ளவையும், இந்திய அரசியல் அமைப்பின் 368-வது பிரிவின் (2) பகுதியின் வரம்பு நிபந்தனையின் நோக்கத்தின் கீழ் வருபவையுமான திருத்தங்களை இப்பேரவை இசைவுடன் உறுதிப்படுத்துகிறது.”

அரசினர் தனித் தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, ஒருமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது.